

Když mi bylo dvanáct, závodila jsem s Cassianem a vyhrála jsem.

Bylo to během skupinového letu. Samozřejmě v noci. Nikdy jindy létat nesmíme. Cassian byl namyšlený, předváděl se a mně to prostě nedalo. Jako malí jsme se kamarádili. Než jsme se poprvé převtělili. Nesnesla jsem pohled na to, v co se převtělil, vadilo mi, že se chová, jako by nám ho seslal bůh.

Než jsem se stihla rozkoukat, už jsme se hnali noční oblohou. V uších mi znělo tátovo povzbuzování. Cassianovi bylo čtrnáct, stal se z něj onyx. Jeho tělo sestávalo z hladkých černých svalů a vystouplých šlach. Můj táta byl taky onyx. Onyxové jsou nejsilnější, největší a obvykle i nejrychlejší drakiové.

Jenže tu noc to neplatilo. Tu noc jsem Cassiana – našeho prince, budoucího alfa samce, kterého už od narození vedli k tomu, že bude nejlepší – porazila.

Neměla jsem vyhrát, a přece jsem vyhrála. Za svitu měsíce jsem dokázala, že umím víc než to, kvůli čemu jsem pro náš kmen tak cenná – tedy že dštím oheň. Že

už nejsem malá holka, kterou Cassian vozil v motokáře. Cassian se pak změnil. Už se nesnažil být nejlepší, ale začal chtít tu nejlepší. Stala se ze mě trofej.

Celé roky jsem toho vítězství litovala, vadilo mi, že jsem na sebe tak upozornila, a mrzelo mě, že umím létat tak rychle. Teď, když se bosýma nohama dotýkám drsné kůry stromu a připravuju se ke startu, jsem za to konečně ráda. Jsem vděčná, že umím létat rychle jako vítr.

Azurka stojí za mnou, třese se, drkotá zuby. Zakňourá. Vím, co musím udělat.

Prostě se... odrazím, odlepím se od stromu. Svištím vzduchem, křídla mám napjatá jako dvě velké ohnivé zlaté plachty.

Slyším křik. Túrování motorů rychle jedoucích aut. Změň nesrozumitelných překřikujících se hlasů. Drsných mužských hlasů. Kličkuju mezi stromy, lovci jsou těsně za mnou, jejich auta rozdírají zem. Na rtech mi hraje úsměv, protože mi nestačí a já získávám náskok. Slyším svůj smích.

Vtom mi jedno křídlo sežehne oheň. Trhnu sebou, nakloním se, začnu padat.

Zasáhli mě.

Snažím se pomocí druhého křídla udržet nad zemí. Několikrát jím máchnu a pak už jen kloužu vzduchem. Okolní svět kolem mě víří jako svěží plápolavé odstíny zelené a hnědé. Zavádím ramenem o strom a zřítím se na zem. Je ze mě pochroumaná udýchaná hromádka. Do nosu mi stoupá železitý pach krve.

Zaryju se prsty do vlhké země; její pronikavý ostrý pach prospívá mé kůži. Zavrtím hlavou. Mám plné ruce hlíny, zalézá mi za drápy. Cítím tepavou bolest v rame-